ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 350	ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 700
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 175	ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 350
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 100	ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 200

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ

ΕΜΠΡΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ 30ον—ΑΡΙΘΜΟΣ 10526 | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 5— ΤΗΛ. 1-86 | ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ 1 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1926

ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ Η ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ;

Η ΔΙΕΝΕΞΙΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ ΚΑΙ ΡΩΣΣΙΑΣ

(ΤΟΥ ΜΟΝΙΜΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Φεβρουάριος. — Μία διπλωματική περιπλοκή, ἥτις θὰ ἐξασκήσῃ φαίνεται ἐπέδρασιν καὶ ἐπὶ ἑνὸς δευτερευοῦς ἐνδιαφέροντος ζητήματος, τῆς Διασκέψεως τοῦ Ἀφοπλισμοῦ, εἶναι καὶ ἡ πλήρης ρῆξις τῶν μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Σοβιετικῆς Ρωσσίας διαπραγματεύσεων.

Ἀπὸ πολλοῦ μεταξὺ Ἑλβετίας καὶ Σοβιὲτ διεξήγοντο τῇ μεσολαβήσει τῆς Γαλλίας συνεννοήσεις διὰ τὴν διευθέτησιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν διαφόρων ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ἀλλ' αἱ συνεννοήσεις διεκόπησαν τελείως λόγῳ τῆς ἀδιαλλάκτου στάσεως τῶν Σοβιὲτ, «τῶν ὁποίων εἶναι παράγνωστος ἡ παντουργία», ὡς ἐδήλωσεν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλβετίας κ. Μύττα.

Ὅταν ὑπὸ τοῦ Ρώσσου μεταναστεύσαντος Κονράντ ἐφονεύθη ἐν Ἑλβετίᾳ ὁ Σοβιετικὸς ἀντιπρόσωπος Βορόβσκυ ἡ Ἑλβετικὴ Κυβέρνησις ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν θλῖψιν της πρὸς τὰ Σοβιὲτ καὶ νὰ ἀπελάσῃ μάλιστα ἔξω τῶν συνόρων της τὸν συνένοχον τοῦ Κονράντ. Τὰ Σοβιὲτ ὅμως δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τοῦτο. Ἀξιοῦν τώρα ὅπως ἡ Ἑλβετία ἐκφράσῃ ἐπισήμως τὴν «εἰλικρινῆ» θλῖψιν της καὶ συγχρόνως πληρώσῃ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Βορόβσκυ. Ἡ Ἑλβετία ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν πρώτην ἀξίωσιν δηλοῦσα ὅτι ἐὰν προέβαινεν εἰς νέαν ἔκφρασιν σήμερον λύπης θὰ ἦτο ὡς νὰ παρεδέχετο ὅτι ἡ γενομένη ἤδη ἐκ μέρους της κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τὴν Ἑλβετίας εἰς εἰλικρινής.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρηματικὴν καταβολὴν ἡ Ἑλβετία ἐδέχετο νὰ παράσχῃ τοιαύτην ἀλλ' ὄχι ὑπὸ μορφὴν ἀποζημιώσεως ἥτις θὰ ἐσήμαινεν ἀναγνώρισιν διαπραχθέντος σφάλματος ἢ εὐθύνης. Ἡ συμβολικὴ θὰ παρεχέτο ὑπὸ μορφὴν φιλανθρωπικῆς βοηθείας καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τὸ πληρούμενον ποσὸν θὰ κατεπάσσετο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ὧν ἡ διευθέτησις ἐπιδιώκεται μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων ἓν εἶνε καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Σοβιὲτ γενομένη λεηλασία τῆς Ἑλβετικῆς πρεσβείας Πετρουπόλεως, καθ' ἣν ἠφονεύθη ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας Ντός, κατεσχέθησαν δὲ καὶ διηρπάγησαν ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων 20 ἑκατομμύρια χρυσᾶ ρούβλια ἀνήκοντα εἰς διαφόρους Ἑλβετοὺς ὑπηκόους. Ἐν τούτοις τὰ Σοβιὲτ ὄχι μόνον δὲν ἐξέφρασαν τὴν λύπην των διὰ τὸν φόνον τοῦ Ντός ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπέστρεψαν τὰς λεηλατηθείσας περιουσίας.

Εὐνόητον ὅτι τὰ Σοβιὲτ εἶχον πάντα λόγον νὰ ἀρνηθοῦν συζήτησιν ἐπὶ τοιούτου ἐπιπέδου, ἥτις θὰ κατέληγεν εἰς βάρος των. Καὶ διέκοψαν τὰς διαπραγματεύσεις ἀναγκάσαντα τὴν Ἑλβετίαν εἰς ἀνταπόδοσιν νὰ διακόψῃ ὁριστικῶς τὰς σχέσεις μὲ τοιούτου εἴδους κακόπιστον συζητητήν.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐξασκεῖ σήμερον, ὡς εἶπον, ἐπίδρασιν κατ' ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Διασκέψεως τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

Ἐὰν ἡ Διάσκεψις συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ, ὅπου καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Ρωσσία δὲν θὰ μετάσχῃ αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ συμμετοχὴ τῆς Ρωσσίας εἶνε ἀναγκαία διότι ἄνευ αὐτῆς ὁ ἀφοπλισμὸς εἶνε ἀδύνατος. Ἑπομένως ἡ Διάσκεψις θὰ πρέπῃ νὰ συγκληθῇ ἔξω τῆς Ἑλβετίας, ὡς ἐγένετο ἤδη δι' τρεῖς ἄλλας διασκέψεις λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀρνήσεως τῆς Ρωσσίας νὰ στείλῃ ἀντιπροσώπους ἐντὸς Ἑλβετικοῦ ἐδάφους. Ἐπικρατεῖ σκέψις νὰ ὁρισθῇ πρὸς τοῦτο ἡ Κοπεγχάγη. Ἐὰν ὅμως ἡ κατάστασις αὕτη παρατεθῇ, γεννᾶται γενικώτερον ζήτημα τῆς μεταφορᾶς καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἕδρας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἀπὸ Γενεύης εἰς ἄλλο μέρος, ἴσως τὸ Μονακό, ὅπως ὑποδεικνύουν μερικαὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄποψις, ἥτις φαίνεται ὅτι ἀπετέλεσε θέμα συζητήσεως. Νὰ πεισθῇ ἡ Ἑλβετικὴ Κυβέρνησις νὰ διεξοδοποιήσῃ τὸ καντόνιον τῆς Γενεύης ἀποσπώμενον οὕτω τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ γενόμενον ἐν εἶδος ἀνεξαρτήτου Δημοκρατίας ὅπως τὸ Μονακό.

Α. Β.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἂς ἀναμνησθῶμεν ἐπὶ μικρὸν τοῦ προσφάτου παρελθόντος, διὰ νὰ κρίνωμεν ὀρθῶς τὸ παρὸν καὶ διὰ νὰ προτείνωμεν καλῶς περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀλλὰ θεωροῦμεν καθῆκόν μας, νὰ εἴπωμεν προκαταβολικῶς, ὅτι δὲν ἀντιλαμβανόμεθα ἡμεῖς περιορισμὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου ὑπέρμετρον. Διότι δὲν ἀποδεχόμεθα, ὅτι σημαίνει τὴν προσηκόντως ἐννοουμένην ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου ἡ καθημερινὴ τῶν ἐφημερίδων ὀβρεομανὴς συμπανοκρουσία ἡ ἀχαλίνωτος. Ἔλεγχος αὐστηρὸς ἔστω τῶν κυβερνητικῶν πράξεων δὲν ἀπηγορεύθη. Καὶ δὲν ἀπαγορεύεται. Ἀλλ' ὁ Τύπος, ἐδαίφατα ὁ Τύπος ὁ πολιτικός, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάνῃ τοῦ ἐπικαίρου τὴν ἀντίληψιν, τὴν αἴσθησιν.

Διαφωνοῦμεν ἡμεῖς ἐν πολλοῖς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν συγκρότησίν της πρὸ πάντων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς πολλὰς πράξεις της. Ἀλλὰ εἶνε ἀδίκημα μέγα νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Καὶ ἐκφραζόμεθα οὕτω, ἐκτὸς τῆς εἰθισμένης κοινοβουλευτικῆς φρασεολογίας, διότι αἱ ἐπιτακτικαὶ ἀνάγκαι τῶν καιρῶν ἐπέβαλον τὴν ἀναστολὴν τῆς ἰσχύος οἱουδήποτε Συντάγματος. Τὸ καθῆκον πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ Πολιτεύματος καὶ πρὸς ἀνέγερσιν τῆς γυναικισμένης Χώρας τὸ ἀνέλαβον ὡς σταυρὸν μαρτυρίου οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες οἱ στρατιωτικοί, προτείνοντος τοῦ ἑνὸς καὶ ἐγκρίνοντος τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν ἡρμοσμένην σειρὰν τῆς ὑψηλῆς λειτουργίας των.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Παπαναστασίου, καθ' ἣν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις κατεδείχθη ἐν ἀδυναμίᾳ ν' ἀναθεωρήσῃ τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ δώσῃ Κυβέρνησιν βιώσιμον, ἡ διάλυσις αὐτῆς ἐπεβάλλετο ἄμεσος ὡς καθῆκον ἀναπότρεπτον. Ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία καὶ διδάσκει ἡ ἐπιστήμη, ὅτι Χώρα Πολιτικὴ, ὑπὸ πολίτευμα κοινοβουλευτικὸν, πάσχουσα τοιαύτην ἀδυναμίαν, ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν Χώραν. Ἀπὸ τότε ἡμεῖς ἀνελάβομεν ἀγῶνα δεινοτάτη, ἀδιάλειπτον, ἀνένδοτον, ἐπίμονον διὰ τὴν διάλυσιν. Δὲν εἶνε δὲ σφάλμα ἡμῶν ὅτι ἐβράδυνε νὰ διαλυθῇ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις. Τὸ σφάλμα εἶνε ὁλόκληρον ὑπὸ τὴν εὐθύνην ἐκείνων, οἵτινες ἐπεδοκίμαζον ἐνθουσιωδῶς τὰς σκέψεις ἡμῶν, ἐνέκρινον ἀνεπιφυλάκτως τὴν πρότασιν ἡμῶν, ἐν τούτοις ἐστερήθησαν μεγάλης στιγμιαίας ἀποφασιστικότητος.

Διότι καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι πολιτικὸς ἀνὴρ, προϊστάμενος τῆς Κυβερνήσεως, θὰ εὕρισκε προθυμώτερον τὸν ὕψιστον τῆς Πολιτείας παράγοντα, ὅπως κυρώσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του Διάταγμα διαλύσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐντοτε. Καὶ θὰ εἶχον ἐνεργηθῇ ἐκλογαὶ πρὸ πολλοῦ, ὅτε καὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα εἶχον συνοχὴν καὶ οἱ πολιτικοὶ ἡγέται κύριοι πάντως μεῖζον τοῦ σήμερινοῦ. Διότι ἐν Πολιτεύματι Κοινοβουλευτικῷ δὲν ἐπιτρέπονται — δὲν συμφέρουν — ἐκλογαὶ ὑπὸ καταστάσιν κομματικῆς χαλαρώσεως καὶ ἀρχηγικῆς ἀμφιβόλου ἐγκυρότητος. Ἐπὶ ἀντιλήψεως ταύτης δὲν πρέπει νὰ στερχθῶσιν οἱ δύο συνυπεύθυνοι, Συντάγματος μὴ ὑπάρχοντος, ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον εἶνε κοινὸν καὶ ἀδιάσπαστον. Βεβαίως πᾶσα σπουδὴ πρὸς ἐκλογὰς ἐπιβάλλεται. Ἀλλὰ καθόλου δὲν ἐπιβάλλεται σπουδὴ ἐλλογίστου. Διότι ἡ τυχὸν ἐμφάνισις μιᾶς Βουλῆς ὑπὸ κομματικὴν πληθώραν ἀκατάστατον, συγκροτουμένων λυσσαλέων παθῶν, θὰ εἶνε ἡ ἐσχάτη πλάνη ἢ χείρων τῆς πρώτης.

Δὲν ἀνήκομεν ἡμεῖς εἰς κομμέαν σχολὴν ἀπαισιοδοξίας. Καὶ ἀντιλαμβανόμεθα ἀσφῶς, ὅτι ὑφίστανται παρ' ἡμῖν κόμματα πολιτικὰ δεκαετίας ν' ἀναλάβουν τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος, εὐλόγως ἐμπνέοντα ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐξέλογον μερίδα τῆς Κοινῆς Γνώμης. Ὑπάρχουν δὲ καὶ πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ παρ' ἡμῖν διαπρέποντες, οἵτινες λόγῳ τῶν προσόντων των καὶ τῶν ἀρετῶν των θὰ ἠδύναντο νὰ διαπρέψουν εἰς πᾶσαν Χώραν. Καὶ ὑπὸ τὴν νῦν δὲ Κυβέρνησιν, ἐνθυμοῦμεν τὸν Ἡγέτην αὐτῆς, δύναται ἀσφαλῶς καὶ πατριωτικώτατα νὰ συγκροτηθῇ νέον πολιτικὸν κόμμα σοβαροῦ προσανατολισμοῦ καὶ προγράμματος. Ἀλλὰ οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι τώρα ἐν μέρους τῶν κομμάτων καὶ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν οὐδεμία προεκτοιμασία ἐγένετο πρὸς ἄμεσον ἐνέργειαν ἐκλογῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια βεβαίως δὲν πρέπει ἀδικαιολογήτως νὰ ἀναβάλλεται. Καὶ ἰδοὺ διατί εἶνε μέγα καὶ ἄκρως κατεπείγον τὸ καθῆκον τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ μάλιστα τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, ὅπως ἀντιληφθῶσι σαφῶς τῆς καταστάσεως καὶ σεβασθῶσι βεύντως αὐτήν. Διότι καὶ θὰ πρέπῃ μετὰ τοῦτο ὡς καθῆκον ὑπέρτατον νὰ παράσχῃ ἡ «Κατάστασις» πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ πᾶσαν ἀσφάλειαν εἰς τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν διὰ τὴν ποοσηκούσαν προετοιμασίαν τῶν ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, ἵνα μὴ ἐμφανισθῇ μετὰ τὰς ἐκλογὰς Κοινοβούλιον ὡς ἀνωμαλόστατον στάδιον διασπαρασσομένων φιλοδοξιῶν, μανιακῶν παθῶν, συμπαγιακῶν φαύλων ἐφημέρων Κυβερνήσεων. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ κείμενον καὶ λειτουργοῦν Πολίτευμα ἐπιβάλλεται ὡς ὑπέρτατον καθῆκον, δεύτερο τὸ Πολίτευμα δὲν εἶνε οὐδὲν ἄλλο παρὰ ἡ εἰς κανόνας διατυπωμένη πραγματικὴ κατάστασις. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε μικρότερον τὸ καθῆκον σεβασμοῦ πρὸς μίαν πραγματικὴν κατάστασιν ἔστω καὶ μὴ διατυπωμένην εἰς ἔγγραφα καὶ ἄρθρα συνταγματικά. Αἱ συνέπειαι τῶν ἱστορικωτάτων περιπετειῶν ἀπὸ τοῦ 1909 μέχρι τοῦ 1923, ἀλλὰ καὶ τὰ σφάλματα ἀπὸ τοῦ 1923 μέχρι τοῦ 1925, ἐδημιούργησαν τὴν κατάστασιν τῆς ὁποίας ἠγοῦνται καὶ ὑπὲρ Πατρίδος ἀμύνονται οἱ δύο ἄνδρες περὶ ὧν ἀνωτέρω εἴπομεν, ὥστε ἀπὸ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ ἑνὸς καὶ ἀπὸ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἑτέρου νὰ εἶνε σήμερον ἐξηρτημένη τῆς Ἑλλάδος ἡ τύχη καὶ ὑπόστασις. Ἡ εὐθύνη των ἐνώπιον τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἱστορίας εἶνε ἀπολύτως κοινὴ καὶ εἶνε τεραστία καὶ τρομακτική. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο εἶνε καὶ μέγιστον καὶ ἱερώτατον τὸ καθῆκόν των πρὸς σεβηροπαγῆ ὁμοφροσύνην καὶ συνεργασίαν διὰ νὰ μὴ ἀποτύχῃ ἡ μεγάλη προσπάθεια, διὰ νὰ ἀνοικοδομηθῇ τελειότερον καὶ στερεώτερον αὖριον τὸ πολιτειακόν μας οἰκοδόμημα. Τὸ καθῆκον ἑκάστου Ἕλληνος εἶνε νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ συνδράμῃ αὐτούς. Τοῦτο τὸ καθῆκον ἐπιβάλλεται περισσότερον εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ αὖριον εἰς τοῦτο εὐρὺ καὶ ὑμαλὸν τὸ στάδιον τῆς ἰδικῆς των δράσεως. Ἀλλοίαν ἀντίληψιν τῆς καταστάσεως καὶ Πατρίδος συνειδήσεις καθηκόντων δὲν συμβιβάζονται πολὺ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος, κατὰ κράτος ἥρωιον καὶ ἀντικειμενικήν.

ΓΥΣΤΑΒΟΣ ΤΗΣ Γ. ΣΟΥΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Κατὰ ἀρκετὰ παράδοξον τρόπον ἔχομεν πληθώραν διαλέξεων εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς μεγαλητέρας τερψεως. Ἐκπλήσσεται κανεὶς ποῦ εὑρίσκουν καιρὸν οἱ ἀκροαταὶ καὶ αἱ ἀκροάτριαι, ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ χορευτικὰ γλέντια των νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὰς διαλέξεις. Καὶ ὅμως γίνονται εἰς τὰς Ἀθήνας πολλάκις πεντὲξ διαλέξεις τὴν ἡμέραν. Γνωστὴ ἡ στομυλία τῆς φυλῆς, δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ ῥητορική, ἡ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία, ἤκμασε εἰς τὸν τόπον μας. Κάτι θὰ διετηρήθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὰς συνηθείας μας, ἑπομένως καὶ ἡ πολυλογία. Ὡς τραπισταὶ δὲν ἐφημίζοντο πολὺ οἱ Ἕλληνες, μὲ θαυμασιὸν δὲ ἀναφέρεται πάντοτε διὰ πάντα ὁμιλητήν: «Ἔβγαλε λόγον!» Τώρα μάλιστα ἀρχίζουν νὰ κάμνουν διαλέξεις καὶ αἱ γυναῖκες. Ἰσότης πρὸς τὸν ἄνδρα. Καὶ σώπτος δὲν ἔχουν ἄδικον, διότι ὁ θόρυβος τῶν ἀνδρῶν εἰς τὰ καφφενεῖα καὶ τὰ λοιπὰ κέντρα μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ ἀνδρικὸν φῦλον δὲν εἶνε ὀλιγώτερον λαλῶν τοῦ γυναικείου. Τὸ τί λέγεται εἰς τὰς διαλέξεις ταύτας; Πολλὰ πράγματα δὲν γνωρίζομεν, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὰς παρακολουθήσῃ κανεὶς ὅλας καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἔντεχνος χάρις ἀπαξιοῖ νὰ ἐνδιαφερθῇ ὀλίγον τι πέραν τῶν συνηθισμένων θεμάτων του. Α. χ. τὸ θέατρον καὶ ὁ κινηματογράφος, ἡ μόδα καὶ ὁ χορὸς καταλαμβάνουν πλέον τὸν περισσότερον χῶρον του. Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν θεμάτων δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ποῦ νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ. Κάτι ἀκόμη, ἡ ἀτελεύτητος ἀνατολικὴ ποίησις, τῆς ὁποίας ἅμα διαβάσῃ τις πέντε γραμμὰς εἶνε περιττὸν νὰ διαβάσῃ τὰς ἐπακολουθούσας πέντε χιλιάδας ἐπαναλήψεις της, διότι ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἰδίαν σοφίαν: «Ἔχεις ὀσφῦον τὸ τρώγεις καὶ εὐχαριστεῖσαι». Θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ προστεθῇ καὶ ἄλλη σοφία τῆς ἀνατολικῆς ποιήσεως: «Ἔχεις διάφορον τρώγεις τὸ ὀσφῦον λαπᾶν καὶ κατευχαριστεῖσαι.» (Τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἀνατολῆς Ταμπαγαρόρ, Ματατσάν, Τασκεμπάν Καταλαβρδινόρ). Κοτάπληξις. Κάποιαν, λοιπόν, ποικιλίαν ἔχουσιν νὰ προσθέσουν οἱ διαλέξεις. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχει νὰ εἴπῃ τίποτε ὁ ὁμιλητής, ὅτι νὰ εἴχε συμβῇ λ. χ. ἐπαναληφθέν εἰς τὰ ἀμόλιμα τοῦ κ. Ἰωάννου Ψυχάρου, δὲν λείπει ἡ τέρψις. Διότι ποῖος χοιστιανὸς δύναται νὰ διαβάσῃ ἔστω καὶ δύο γραμμὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου; Ἀνάτασις παθῶν διαστροφῆν τοῦ γλωσσικοῦ αἰσθήματος; Ἴσως. Ἐνῷ πόσοι διὰ νὰ φαιδρυνθοῦν παρηκολούθησαν τὰς διαλέξεις του, κατηγοροχοτήσαντες μάλιστα ἐκθύμως. Ἡ διάλεξις ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλόν. Διευκολύνει τὸν ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν γνῶσιν θέματος. Τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ἀναγνώσεως του, ἀφοῦ ὁ ὁμιλητὴς τοῦ τὸ ἀναπτύσσει ἐντὸς ὀλίγης ὥρας. Θὰ παρατηρηθῇ ὅτι συμβαίνει ἐνίοτε νὰ μὴν ἔχῃ καὶ ὁ ὁμιλητὴς σαφῆ ἰδέαν τοῦ θέματος, ἢν ἑπομένως ἀδυνατεῖ νὰ ἔχῃ καὶ ὁ ἀκροατής; Ἀλλὰ τί εἶνε σαφὲς σήμερον; Ἡ εὐκρίνεια δὲν εἶνε ἀδυναμία τῆς ἐποχῆς τῶν γενικῶν συγχύσεων, παρεξηγήσεων, «σορλοπισιῶν». Ὥστε καὶ ποιος ξηγημένα διαλέξεις εἶνε κοινωφελεῖς. Μεταδίδονται ἀπὸ στόμα εἰς στόμα συγχύσεις, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κριτικὴν τῆς ἐποχῆς. Διὰ νὰ εἶνε τις κριτικὸς δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ τὸ κύριον προσὸν τούτου, ἤτοι τὴν κριτικὴν τῆς γνώσεως, ἀλλὰ κῶρ.ιο τέταρτον διαθέσιμον, ὅπως διαβάζει ξένας κριτικάς, τὰς ὁποίας νὰ ἀναπασσῇ ἐμφανιζόμενος ὡς κριτικὸς θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖ. Οὔτω θαυμάζει τις πῶς δὲν ἐννοεῖ ὁ κριτικὸς διὰ τί ὁμιλεῖ ἢ γράφει. Ταῦτα ἀναμασσοῦν ἀλλοεται ἢ ἀναγνῶσται, αἰσθανόμενοι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀνάγκην νὰ φανοῦν γνῶσται θεμάτων καὶ θραμβεύει τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, τὸ μὴ καταπιανόμενον μὲ τίποτε θετικῶς, προθύμων δὲ νὰ πασαλείφηται μὲ ὅλα. Σήμερον πολλοὶ ἀρσενικοὶ καὶ θῆλυκοὶ ἀποφαίνονται περὶ ὅλων μὲ τὴν εὐκολίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν καλτσῶν των καὶ περὶ τῆς καλαισθησίας τῶν φοῦ τρότς. Δὲν διαβάζουν τίποτε καὶ ὅμως γνωρίζουν τὰ πάντα διαβάζοντες τὰς πλὴ θωρικὰς κριτικάς, γραμμένας ὑπὸ κριτικῶν διαβαζόντων ξένας κριτικάς, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐννοοῦν τίποτε, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζουν τὰ θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦν οἱ ξένοι κριτικοί, οἵτινες ἐνίοτε δὲν τὰ γνωρίζουν καὶ αὐτοί. Ἔπρεπεν νὰ γίνῃ κεραμίδαρείον, ὅπερ καὶ γίνεται, καὶ ἡ κριτική. Τοὐλάχιστον αἱ διαλέξεις ἔχουν τοῦτο τὸ καλόν, ὅτι δὲν γράφονται, ἀλλὰ λέγονται. Ἔπεα πτερόεντα. Πτερὸν εἰς τὸν ἄνεμον ἡ γυναῖκα ὁμοιάζει, ἀλλὰ καὶ ἡ πνευματικὴ κίνησις τῆς ἐποχῆς.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

Τὸ χωλὸ ἑνὸς παλαιοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ τῆς Πλάκας· ἀντικρὺ τῆς θύρας ἕνα μεγάλο, πλατύ, ἀνοικτὸ Ἑλληνικὸ τζάκι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον πελώρια κούτσουρα καίονται μὲ λαμπρὰς φλόγας καὶ φωτίζουν μὲ τὴν κόκκινην λάμψιν των τὸ δωμάτιον. Γύρω τὰ ἁπλᾶ ἀναπαυτικὰ ἔπιπλα βεθισμένα εἰς τὸ ἡμίφως. Ἕνα τραπεζάκι μὲ ὀλίγα βιβλία καὶ ἕνα βάζο μὲ κυκλάμινα. Χάμω ἕνας μαλακὸς τάπης μὲ πλούσια ἀνατολικὰ χρώματα.

Καὶ εἰς τὸ πεζουλάκι τῆς ἑστίας καθισμένη ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ—ἡ ὁποία ἔχει γεννηθῇ μέσα ἐκεῖ—πλέκει.

Τὸ λεπτὸ χέρι της κινοῦν γρήγορα γρήγορα τὰς μακρὰς βελόνας. Τὰ ὡραῖα βλέφαρα σκεπάζουν τὰ χαμηλωμένα μάτια καὶ τὸ πρόσωπόν της—ἀγνὸ καὶ δροσερὸν σὰν πρόσωπο κοριτσιοῦ—μὲ τὴν Ἑλληνικωτάτην κατατομήν, μὲ τὰ μαλλιὰ κτενισμένα ἁπλᾶ καὶ ἀφελέστατα—φαίνεται κατακόκκινον ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς φωτιᾶς.

Τί ὡραία εἰκὼν ἀρχοντιᾶς ἑλληνικῆς, γαλήνης, ἡσυχίας! Θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὴν συνθέσῃ ἕνας Γέζης ἢ ἕνας Ράλλης. Καὶ πόσον διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῆς νεωτέρας γαρσόνας μὲ τὸν ξυρισμένον σβέρκον καὶ μὲ τὸ λαπνίζον στόμα!

Μ. Μ.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ

Η ΑΥΤΟΝΟΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ Η ΞΕΝΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ἐπαναληφθείσης τῆς συνεδριάσεως τοῦ Στρατοδικείου τὴν 10ην προϊούσης ἐδέξ ὁ ἐκ τῶν κατηγορουμένων κ. Μάξιμος ἀναγινώσκει ἀδείᾳ τοῦ κ. Προέδρου τὴν κάτωθι δήλωσιν ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν κατηγορουμένων.

«Ἐπειδὴ τόσον ἐκ μέρους τοῦ Κ. Ἐπιτροπου ὅσον καὶ ἐκ μέρους ὡρισμένων μαρτύρων τῆς κατηγορίας κατεχόντων θέσεις κρατικὰς καταβάλλεται προσπάθεια νὰ παραστῶμεν ὡς ὄργανα ξένων κρατῶν καὶ συνεργάται Βουλγάρων στρατηγῶν καὶ κομιτατζήδων δεδηλωμένων ἐχθρῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως τῶν Βαλκανίων.

»Ἐπειδὴ αἱ καταθέσεις αὗται θίγουν ὁ νομαστικῶς πρεσβείαν ξένου κράτους καὶ δημιουργοῦν ἐκ τούτου ἀμισσφαίραν ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὁμαλὴν συνέχισιν τῆς δίκης.

»Δηλοῦμεν ὅτι τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα ἀπὸ ὀκταετίας ὑφιστάμενον καὶ ἀπτελοῦν ἀναπόσπαστον τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς ἀπὸ τὸ 1920, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ οἱανδήποτε πρεσβείαν ὡς καὶ μὲ αὐτονομιστὰς ἢ στρατηγοὺς Βουλγάρους, Σέρβους κτλ.

»Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἀποδείξωμεν κατὰ τὴν ἀπολογίαν μας τὰ ἀβάσιμον τῆς ἐναντίον μας κατηγορίας παρακαλοῦμεν τὸν κ. Πρόεδρον ὅπως μὴ ἐπιτρέπῃ νὰ ἐκτοξεύονται ἐναντίον μας τοιαῦται συκοφαντίαι, ἐφόσον δὲν προσάγονται καὶ τὰ πρὸς τοῦτο στοιχεῖα.

Μπουφίδης. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ δήλωσις αὕτη ἐπερίττευεν, ἂν δὲ ἔθιγε ἡ ρωσσικὴ πρεσβεία, δὲν δύναται οἱ κατηγορούμενοι νὰ ὑπερασπισθοῦν αὐτῆς. Τὰ περὶ ρωσσικῆς πρεσβείας εἶπον ἐγὼ καὶ οὐχὶ οἱ μάρτυρες, δὲν ἔχω δὲ ἀνάγκην ὑποδείξεων οὔτε ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους, οὔτε ἀπὸ τὴν ὑπεράσπισιν, οὔτε ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἐγὼ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου στοιχεῖα.

Μάξιμος. (κατηγ.). Οὔ